

ב ב' קהנָה שָׁם וְקַרְבֵּן
הַהֲנָה וְלֹא קַרְבֵּן
בְּמִתְּחִילָה דָּקְרָבָה
בְּזֶהָלָה כָּרְבָּה הַמְּלָאָךְ
בְּקַרְבָּבָה גַּטְרָבָה סְכָם
בְּלָשָׂן קַרְבָּא סִי' וְקַרְבֵּן
בְּלִוְינָן קַפְתָּה
בְּלִוְינָן הַתְּפָוִסִּים הַשָּׁם
בְּלִוְינָן הַמְּמֻמְמָשָׁה הַגְּדָרָה
בְּלִוְינָן וְלִוְינָן סְמָם וְגַדְעָן יְהוּנָן
בְּלִוְינָן הַתְּפָוִסִּים הַתְּפָוִסִּים
בְּלִוְינָן זֶה תְּפָוָת קַשְׁם רְשִׁיָּה
בְּלִוְינָן אַבְּבָבָה דָּקְרָבָה (א') בָּר
בְּלִוְינָן פְּקָדָה בְּכָן
בְּלִוְינָן קַרְאוֹאָשׁ תְּסִירָה
בְּלִוְינָן מְנוּזָה שָׁם סְכִיגָּי
בְּלִוְינָן קַמְבָּעָה

חלכות שbat סימן שפה

מברתו שפטל. (ד) יונם החזקיו ב' בבר, שהוזיאו מטבחם לחצר *או שהקנוו מחצר מטבחם, (ה) איינו יכול לחזור מבטולו. *יולרשי' אין חזקה מועלת אלא-אם-כון החזקו (ו) משךשה: (ו) ייש בטול רשות מחצר לקצ'ר; לא שנא שמי חזנות ופתח ביגינן (ח) ועבה כל את עצמה לא שנא ערבו ניח, יכולת כל אחת לבטל רשותה להשלטש בה ולא ארא, לא שנא שמי חזנות זו ולפניהם מזו ולא ערבו (יא) אלא היחסונה (ב) לבירה, שפנימית אוסרת להחיזקה, יכולת כל אלה רשותה שלא תשתמש ולא תעבור עלייך אלא (ג) בשעה שאירכה נצעת ותהיה היחסונה מורת, או אם ערבו ימד (ד) וגננו ערוץ ימד (ו) ושכח אחד מהפנימיות ארא ערוב, יכול שיבטל רשותו לכל אדר מנגנון הפנימית (ט) גם לכל אדר מנגנון החיזונה (טו) וויהיה הוא לבדו אסור ובלם מפרים: ג' ייש בטול רשות (יז) בחרבה; שעם קיו שגי ציקים וחרבה ביגינן (יח) שהיא של שניהם ושבחו ולא ערבו, יכול אחד לבטל רשותו להבררו ולהיוו פרר בו: ד' (יט) ייש בטול רשות מבית לבית; שאם קיו שגי בתים ופתח ביגינן ולא ערבו, אחד מבטל רשות להבררו (כ) ואפלו המבטל מתר להוציא מביתו לבית חברו, אבל איינו יכול להוציא מבית חברו מהרשו

באור הלכה

ברשות שפטלו⁵). ומכל קומס אם חזר אחר-כך וכבר טל מחרך, (ב) מני⁶. כתוב הפגין-ארכרטם⁷, שלא אפרקן שהוא בחזרה ומפיק זילא עלייך הצעאה מביא לחרץ, אבל אם מכניס מהוצר לבית לא קרא רצואה להזורה מטהולו⁸ ולתפקיד קצאר; ובבר בטבעו ציל פטן שפ עניר-קען זו שפה פוקים חולקים על זה וסבירא להו (ג) פאן חילוק בין הצעאה להנגשה, וכמו דלא חמקנן בין הצעאה לנטה-הגעסה לנגן קזוק, וכןו שפטים המקבר: (ד) ואם החזיקו כו' נטן טהון והוציאו קלוי⁹: (ה) איננו יכול לחזור. וכך כל קומס מוציאלה בקאנטה. ואע-על-גב שאן זו תקיה ממונה, אפלו כי נטקה מטוקין גער-ברשות אחר הבטול (ו) מישך-שכח. מטעוד יום לא מוכחה מלוא, שחררי גם בלא בטול כו'לוין להוציא ולחייב. עין גדר לחצאר¹⁰). כמו שיש בטול רשות מבית כיון בחצר אחד¹¹: א עריך, ולכן ביטין של קשניים אין מטולין לבי' קצאר שלול וגם לבני האחים: אחת לעצמה, דנקטוטלים רשותם שב אסורים להוציא מטוקים סור ובלם מקרים: (א) אלא הצעאה וככ' דאמים גם היחסינה לבדה. אז קו' הפניות ריגל קאנטה בקוקנה ואוסףן שלא יסתה הריגל אופר (ב) אלא עם עשית פשמייש¹²: (ד) ונתנו ערוכן בין פריך ספיגי לטל רשותו לשפי הצעאה, ולא סי' בשפט כל קומס אם עצמן לא נטרי מלהחשפש בחצאר הצעאה, (ס) דקינן שהעתות מבני החיזועה אחרי שנטהכברו מתחלה יחר עלייך ערוכ אחד¹³: ואבלו אם ירצו שציר הקמבר שעורב מאנך בחיזועה, (ט) בלאו כי אי ש לא לפ' מה שציר הקמבר שעורב קנטילק עצמן מן החיזועה, גם לבודו. ואפלו אם ירצו שציר הקמבר שעהרוב מאנך בחיזועה, (ט) בלאו כי אי קומו שמעוני הפטול מהוצר לחצאר: (כ) ואפלו המבטל כו' לבית חצאר בভיתו יכול הוא להוציא מאנכו לביית ברו, ואפלו (ו) קרי חצאר המבטל רשות צצרו, שאין לו להוציא מברתו לחצאר אפלו בטול גם

שער הצעיר

במאמר מרדכי: (ט) אחרים: (י) אחרים: (יא) אלה רבה:

(א) לפניו (בעיובון דף סג) העובדא היא דילחמן בר ריסטק, וכן הוכא ל�מן בסימן שפכ בשער-הצ'יזן סעיף-קיטן לח. אולם גורסת התווספות (שם בדף סח) 'המן בר ריסטק' והוא פלי גידשת רבעיו חונאל שהביאו הם ברך סג, עיין שם.

הַלְכּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁפָא

ביאורים ומוסיפים

מהדר לbijתו, וכן אין נחשב שחורר ומוחזק בירושתו. והחו"א (או"ח סי' פא ס"ק י) כתוב על קר שהוא תמורה, ואין לנו לדעת דברים שאין להם שורש בגמורא ובפוסקים, וכן פסק דעת המג"א לאstor. ב. העריך השלחן (ס"ט) תירץ, שמה שהחbear שרבים או יחיד אינם העשין אורחים ליחיה, הינו ודוק באחר אחת שכובים שותפים בה, שכן שם נשוחטם לאורחים יהי מותר להם להשתמש בהוצר דרך שם ממשמשם בה בימות החול, אין הדבר נזכיר שהם אורחים ונראה שמלתלים באיסור, אבל ביטול מבית לבית שדרך כל אחד היא להשתמש תמיד רק בbijתו ולא בביתו החבירו, וכשישו היחיד משתמש בבית של חבירו שהוא דבר שאין דברו בכך כלל, אם כן הכל וואים שהבתים הם של בני הבית השני הם אורחים, בין ברבים שביטלו ליחיד ובין ביהיד.

לגביו ייחיד, וכן כולם מותרים להוציאו ולהכנסו לכל הבתים. ג. ביהיל (ד"ה ואילך) הביא את דברי האבן העזר והפרישה, שבאיaro בדעת התוטש' שיחיד כלפי יהיד נשעה אorth, וכן הביא בשם הגרא". ולפי זה על כל פנים אחרי שהחזק רשי ליהננס לביתו, וזה דעת הרמ"א. והאבן העזר כתוב, שלא פי' תוט' מותר להכנס אפיקו קודם חזקה.

[משנ"ב שם]

זה נמיין מקרי ובמס' 20).

(20) באופן דומה כתוב המאמר מירדי (ס"ק יא), שבביה שmbטל אליו דרים ובניו שאין צרכיהם לעבר בינוים, ומ"מ הם נשובים כרבים לגבי היחיד המבטל, וכן הוא נשעה אורה עצם. [וראה מה שבתנו לעיל סי' שעא ס"ק ב בגדיר דיווי בני הבית]. מайдן, ביהיל לקמן (סי' שעא ס"א ד"ה מבטל) הביא את דעת השוע הרב שרבים והרים בבית אחד נדננים ביהיד, zeit השהו"ע הרבה חולק על החמד משה.

[ביהיל ד"ה שאיו]

והכנסים לבייה בפרק ז' אחריך מוצאים ומנקים שוב לרשותו במקודם²¹).

(21) החזו"א (או"ח סי' פח ס"ק ז) הקשה, שהשו"ע סתום שאסור להכנס מביית חבירו לביתו, ולא הזכיר שמיודר דוקא בכלם שהוציא תחילה מביתו לביית חבירו. ועוד הקשה, וכי יהיד שביטל והכנס בליו מהחזר לבית חבירו, יהיה אסור אף קר להוציאם.

[שו"ע ס"ה]

שני קטים בשני צדי רשות-קרכבים²², והקיים איעט-יהווים מהחיה בשבט²³.

(22) דין זה מקורו בגמרא (עירובין ע, ב). וכותב הפרישה (אות י) שהטעם שהביבאה הגמורה דין זה במקורה שאינו שכיח של שני בתים בשני צידי רשות הרבים והקומות בשבטה, ולא במקורה שכיח הרבה יותר שנפללה בשבטה מחייב שבין שני תמי חיצותן [שלא עשו כלל עירוב החיצות הם אsortים לטלטל אף בחיצרים, שבזה אין לומר הדואיל והוורה והוורה] עבשו הם גם אוסרים זה על זה ורוחצים לטלטל רשותם והלא, משום שבשתי הארץ שבימות החול איןبني חזר את משותם בחזר האחרת, וראי שאמם פולח המחייב בשיטת לא מועל הביטול, וחידוש הגמורה הוא, גם בשני בתים בני ציד רשות הרבים שבימי החול הם משותם ברשותם שלפניהם, אף על פי כן בשבטה אינם יכולים לטלטל זה להלא. מайдן, העci אלמוגים (ס"ק יב) הסתפק בנפל כותל שבין שתי חיצותן האם יכולם הם לטלטל זה להלא. וביאר, שראהו בשני בתים שבמי צידי רשות הרבים ודובר פשוט שלא מועל לטלטל להחזר המשך במילואים עמוד 31

[משנ"ב ס"ק כב]

אם בטל גם רשות חדרו בהדרא אסור להוציא מאחד לחדרו²⁴). ועתה החזו"א (או"ח סי' צא ס"ק ג ד"ה ואילך), שמי שיש לו שני חדרים ומובל את שניהם, מורה למובל להוציא מהה לוה אף קודם שהחזק חבירו, ואין השימוש מהדר לחדר מובל את הביטול. וביאר הטעם, כיון שאין מושם מושם בתעלת הביטול, שאיפלו אם מובל הביטול יול לטלטל מוחר לחדר שהרי שניהם רשות אחת, נמציאו שאין למעשה השיוות לביטול וכן מוכח בתוט'. אמנם אם ביל רך חדר אחד, אסור לחדר מהדר לחדר, ואף מהדר חבירו לחדרו נארים הדברים שאסור.

[משנ"ב שם]

בקה' הוא חוץ ומחייב בקשרות²⁵).

(26) וכן אסור להוציא מהחדר לחצער. וגם אם כבר החזיקו בני הבתים האחרים בחצער, כתוב החומר משה (ס"ק ב) שאסור למובל להוציא מהחדר לחצער. ונחלק על הביבי (ד"ה ומיש אטור) שכpective שלא נאסר להוציא מהחדר אלא עד שיחזיקו בני החצער, אבל לאחר שהחזק יכול להוציא מהחדר לחצער. [אמנם בב"י עצמו אין מפורש לחצער אלא מהחדר לבית שמים של בעליים מובל את ביתו ולא את שמים בהח חלקו עליו האחרים, שכן שיטל את ביתו ולא את חדרו נמציא שם שתרי רשותו].

וכל זה ביהיד שיטל ליהיד, ולදעת הסוברים שיחיד איןנו נשעה אורה עצם יהיד, אבל לדעת החולקים נראה ביהיל ד"ה ואילך, וכן בחיד שיטל לרבים, אם יטיל ומוחר לו להוציא מהחדר לביתו וכן מוחר לאחר לחצער לשיחזיקו [ולדעתי החזו"א (שם) מותר מהחדר לבית גם קודם שהחזקון], ואם ביטל רק את הבית או את החדר, אין לו להוציא מהחדר לבית גם אם הוא יהיד אצל רבים, ממשו שהוא במצב מרשות לדשות, וכמו שכתב המשנ"ב.

[משנ"ב ס"ק כג]

גם הם ייחיו מקרים להוציא כל אחד מביתו לבית חדרו²⁶). ואף שערוב עדיף להם, משום שעיל ידו יהודה מותר לבב אחד גם להכנס מביית חבירו לביתו, כתוב התסתפת שבת (ס"ק יב) שם"מ יתכן שלא יחושו להז כיון שיכול לעשות כן על ידי חברו, ושחש שיטללו אפיקו בלי ביטול, ותשתח תורה עירוב. והוסיפה (ס"ק יד), שמטעם זה פסק הרמ"א ורק שוטב להחמיר לכתיחילה כדעה זו, כיון שאין לחוש כל קר שתשתכח תורה עירוב, שם"מ עדיף להם לערב כדי שיוכלו להוציא כל אחד מבית חבירו לביתו. ובאופן אחר פירש המכחה"ש (ס"ק ז), שגם הסתם דרכ' אנשיים להשתמש בכלים שלהם, ואם כן אין להם כל קר צורך לטלטל מבית חבירם לביתם, שהרי אין כליהם ממצוינים בביית חבירם. מайдן, יש אחרים (ביאר הגרא"ז וח'י אבן העזר לדף סד, א) הסבירים, שלא היה מיש אומרים שבמר"א מותר גם להכנס מלביתו, וכן מבואר בירט"ב (עירובין סד, א ד"ה א"ב) בדעת ר' י"י בעל התוט'.

[משנ"ב ס"ק כד]

(עוזן בתקדר-משה שפטן²⁷).

(27) الآחרנים תירץ נבבאי דבריו הקרן נתナル עירובין פ"ז סי' ד אות א. הלבש תירץ נבבאי דבריו הקרן נתナル עירובין פ"ז סי' ד אות ת. שף שחרר לבב' יהיד איןנו נשעה אורה, מ"מ כשירר חדר מוחר להכנס מביית חבירו לביתו, כיון שעדיין אסור לו להוציא

מילואים

הלכות שבט סימן שפ

המשך מעמוד הקודם

על ידי אונס או שום סיבת[ה], אבל אם יכולו לערב מבעוד יום, לכל הדעת אסור לעשותה כן. [וכתב שם (ס"ק ז), שלעדת הרמב"ם (פ"ב מהל' עירובין התע"ז) אין מועלה שכורות בישראל אפילו בחו"ל, וחלק בוהה על המג"א].

[שנה"צ ס"ק יא]
מוציא בדיעבד שכורות אפלו בשבת⁽¹⁴⁾.

(14) והעדי אלמנטים (ס"ק ח) כתוב, שאף לדעת הראשונים שਮועלה שכורות בישראל בשבת, הינו דוקא באופן שມבעוד יום לא יוכל לערב

הלכות שבט סימן שפ

המשך מעמוד 496

מרגיל את בני החיצונה להשתמש בפנימית, והרי הם كانوا דרים בה. והקשו והתו"ט (שם זז, א ד"ה שכח) שהרי קיימת ל"ש מות, ב' שאין אמרים דוירין עעל ידי עירוב[ן] להחמיר, ואם כן אין לנו להחמיר על הפנימיות לומר שידיורי החיצונה בה ואינה יכולה להסתקל מהחיצונה. ותו"צ, שבאותם שהפנימיות פשעה ויוותה את עצמה, אמרים דוירין להחמיר.

לחיזונה וכותת זו ואינה משתמשת שם בשבת, אינה אסורת. נזכיר דין והוא מהబ"י בשם התוס' (עירובין נט, ב ד"ה פנימית), שהומינו בדבריהם מכח הסוגיא שם].

[משנ"ב ס"ק יד]
אחיה שנתחברו מתחילה יחד על-ידי ערוב אתקדו⁽¹⁵⁾.
(15) בתר ביאור כתוב רשי"י (עירובין טו, ב ד"ה האי בר). שהערוב

הלכות שבט סימן שפ

המשך מעמוד רמט

[משנ"ב ס"ק כ]

משום דילוש בקעה דאכזב הרא⁽²⁶⁾.

(26) ולעל פסק השו"ע (ס"ר שעא ס"ה), גם בגיר שדר בהצער ומת מבעוד יום והחיק ישראלי בנכסי ריק משחישבה, יכול ישראל לבטל רשותה בשבת, שכן כל גירוש שירש שיטה אבוי בשבת שיכל לבטל רשותה. וכותב בשעה"צ שם (ס"ק בכו) שאף על פי שהישראל היורש לא יוכל היה לערב מבעוד יום, שהוא עיין היה הגיר חי, אף על פי כן יוכל לבטל, כמו גירוש נכסיו שמת מבעוד יום ולא עירב אבוי, שימושו ביטולו של היורש.

לטלטל שם, שהרי גם קודם שהקוף הנכרי במחיצה אינו יכול להשתמש שם בשבת, אבל בשתי חיצרות שהם יכולים לטלטל מחוץ לחצר בשבת [כלים שבתו בחצר], אך לכשנפלה המחיצה יתכן שכוכלים הם לבטל זה לה. והחו"א (או"ח סי' צח ס"ק ה) נקט כדיות הפרישה.

(23) ואף שמותר לטלטל בתוך מחיצה שנכרי הקוף בשבת, ובמו שפסק השו"ע לעיל (ס"ר שב ס"ג) שמחיצה הנעשית בשבת שמה מהיצה, אף על פי כן לבטל אחד לחברו אין מועל מה שהקיימו בשבת.

[משנ"ב ס"ק כה]

כין שאכזר למקצת השבת נאסר לכל השבת⁽²⁴⁾.

(24) והחו"א (או"ח סי' פח ס"ק ה) סובר שאין דין שבת שנאסרה, ומ"מ מודה שאין מועל ביטול לרשות שבאה לו בשבת. לאחד מן המובלמים, והזוכה השני לשיליש, חווור חיליה. והסתפק האם הזוכה יכול לבטל לדבו כל המובלמים אליו, או שציריך שכוכלים וחווור ובטלו לשיליש, מושם שיתכן שהאחים לא קנו לו את החלק לעין שיכל לך נזק לנזקנות לאחיהם, והטיק שיש להקל בערובה. (וזה שיבsb וולדנברג הגיר לנדז ציינט בගלון החוויא, שבחו"ז היריבא⁽²⁵⁾ בט, ב ד"ה קמ"ל) מבואר שאפשר לבטל לאחר גם את הרשות שביטול, וכן כהב הבגדי ע"ש (בהגחותו על המודרני עירובין פ"ז ט"ט) בפרקן, שגם אחר שביבלו ואובן שמעון ושותם לה, יכול לו להזוז ולבטל לרואבן או לשמעון את רשותו ואת רשות חבריו שביטול לו.

[משנ"ב ס"ק כ]

והירש בא לדoor בחייב ואופר⁽²⁶⁾.

(25) ובאופן שהמוריש ביטול רשותו קודם שמית, כתוב הראבן נתנגן (עירובין פ"ז סי' טז אות ל) שלאחר שמית ביטולו, והחו"א (או"ח סי' פח ס"ק ה) הסתפק בכך.

הלכות שבט סימן שפ

המשך מעמוד 498

כד שהישראל לא יוכל ממשיעו, ורק הטריה וההפסידrho הוכמים לישראל הדר עמו, כדי שיישנה בעינוי ליתן שכר בכל שבת ושבת. והקשה הקרן אוריה (שם), מודע לא פירש רשי"י מושם שהנכרי החש

מבחן מודיעois הרשות, ולכך הוא סבור שהישראל מהתבונן לעשות לו בשיפם. אמן רשי"י (שם ד"ה אללא) פירש, שהחכמים תיקנו לשוכר את רשותו

הַלְכֹות שֶׁבֶת סִימָן שְׁפָא

רמב"ם

בָּאָרֶת הַגּוֹלָה
 ט שׁ שׁ י בְּרִיתָה שׁ
 ז כ שׁ וּבְרִיתָ נַחֲקָן
 ס סְכֻמָּת הַפּוֹסְטָם
 ל עַל־פִּי מֵהָ
 שׁ שְׁאַתְּחַבֵּר בְּסִינְן שְׁעָאָה
 א שׁ וּבְרִיתָ הַפּוֹסְטָם
 תְּפּוֹסְקִים, וְכֵן קָתֵב
 מְלֵבֶד"ם קְפֵרָק בָּ
 מְהֻלְּכָת עֲרוֹבִין

הברוא לחיתו, שׁאָן קַיהְ (כא) הַזּוֹר וּמְחוֹזֵק בְּרוּשָׁת שְׁבָטָל. טַוְן אֶם יִשׁ לוֹ חֲדָר פְּתֻוחָת לְבִיתוֹ וּבְטָל רְשָׁוֹת בִּיתוֹ, אֲסֹור לְהַזְּכִיא (כב) מַתְּחַדֵּר לְקִיתּוֹ: הַגָּה (כג) וַיַּשֵּׂא אָקוֹרִים (כד) דָּזָן לְבָטָל מִבְּנָה לְכִיבָּת אַלְאָ-אַמְּ-בָּן יְשַׁאֵּר לְעַצְמוֹ חֲדָר אֲחֵד שְׁלָא בְּשָׁל, (כד) *זָאוּ מִפָּר לְהַקְּנִיס אָפָלוּ מִבְּנָה תְּבָרָו לְבִיתוֹ, וּטוֹב לְהַקְּמִיר לְכַתְּחָלה (כג) בְּשָׁם וּבְינוֹרָה וּמִיחְנָה מִינְיוֹן פַּיְבָּן מְהֻלָּות עַירְבוּם⁽²²⁾ וְהַקְּפָסָם אַיִּנְסָ-יְהֹוּדִים מִחְיָא בְּשַׁבְּתָה⁽²³⁾ בָּעֲנָן שִׁישׁ בְּגִינִּים כְּמָנוֹ חָאֵר שְׁשִׁיגִּי בְּתִים פְּתֻוחָתִים לוֹ וְהָרִים אֲסֹרִים זָה עַל זָה, (ה) אַיִּם יְכֹלִים לְבָטָל בֶּל אֲחֵד לְחַבְּרוֹ: וּיְוֹרֵשׁ מְבָטָל רְשָׁוֹת, שָׁם לא עֲרָב מְוִירָשׁוֹ וּמְתַבֵּשָׁת (כו) וְיְהִוָּשׁ בָּא לְדוֹר בְּקָאֵר לְיוֹסֵר, (כז) יְכֹלּוּ לְבָטָל רְשָׁוֹת: זָה יְכֹבְּלִין וְחוֹזְרִין וּמְבָטְלִין, בְּלוּמָר, שְׁמַבְּטָלִים רְשָׁוֹתִים בְּנֵי חָצֵר זוּ לְבִנֵּי חָצֵר אַחֲרָה אוֹ לְאַחֲרָה מְבָנֵי חָצֵר עד שְׁיוֹצְיאָו:
מִה שִׁירָצָן, (כח) וְחוֹזְרִים (כט) מְבָטָלִים לְאוֹתָם שְׁבָטָלוּ לְהֶם עַד שְׁיוֹצְיאָו גַּם הֵם מֵה שִׁירָצָן:

בָּאָר הַיְטָב

ג) אַיִם. לְפִי שֶׁלֹּא הָיָן יְכוֹלָם לְעַבְרָה מִאַחֲרָוֹ: (7) וּמְבָשָׁלִים.

באור הלכה

ארוב בינו שערבו; אלא דמיון ביחס לדברי נחית, ואם כן קאי שרי להנוגש מabit חכמו לביתו, ביןון דיחיד לא לבודאי יתיר, ותני באלו הווער ומפיקן בביתו ואפלו הטעיק חכמו לא מפנק? וכן ענן בתקדר-משה שפנוי⁽¹⁹⁾, דרזין זה דרב' מאיר ביחס רביים, וזה נמיין מקורי ביחס⁽²⁰⁾, וזה נמיין מקורי אורה לגביהו, ולען מקר לו לא שופטן ובאים קי רידם בכת אדק ולא קי רידין לעורב, וזה נמיין מקורי ביחס רביים, וזה נמיין מקורי אורה לגביהו, ולען מקר לו לא להנוגש מabit לביתו ואפלו קדם שמחזיקו. ועין בבאaur להלכה מה שכתבנו בשם הגרא:^a ח (כח) אינם יכולים לבטל וככ'. כדי שיכל חכמו לביתו והטעם, דצין שלא קי יכולים לעורבnid מבעוד יומם, אפרקין ביןון שנאסר למקצת השבת גאנסך לכל השבת⁽²¹⁾ ולא מניין בטול: ר (כו) ומיירש בא לדור בחרץ ואוטריך⁽²²⁾. אבל אם לא קינה בא לדור אינו אסור על בני קהנא. דדרקה כלל בא

- ללא שפה דירה, וכן כל כסימן שעא סעיף ד. ועין לעיל מה שהכתבנו שם בבאaur להלכה: (כז) יכול לבטל רשותו. אף דאי בעי לעורכי מאתמול לא מציאי ערך, אפלו הבני בטולו, משם דירוש בעה דאבא הוא⁽²³⁾ ושהסן: ז (כח) וחוזרים מבטלם לאוותם וככ'.

שער הצעיר

(ט) תופסות ותאזרחות פולקיסים: (ט) עין גול (בשיקון טה)^(ב) בשרענפֿ-פֿזינֿן אויג גה שְׁפַּטְּבָּן שם: (ט) מאגּ-אַקְרָבִּים גַּעֲדֵס פֶּה אַפְּרוֹנִים. עַזְּקָן באָרְבָּלְבָּה;

(ט) תופסת-שְׁבָּתְּ וְשָׁאָ: (ט) מְרֻכִּי זָאָרְזָעַץ, קְלָאָאָלְלָה רְבָּה שְׁמַפְּטָקָבְּנָה, וְכָנְבָּבְּצִיְּ-אַלְמָגִים: (ט) פְּרִישָׁה וְחַמְדָ-מָשָׁה, וְקָלָא כְּבִיתְ-יוֹסָף, עַזְּקָן שם;

(ט) תופסות בְּשָׂם כְּשָׂם רְבָּי:

(ימ) תוספות בשם ר'yi:

(א) מבית חבריו. (ב) אינו שם, אלא בסימן שלפניו.

חלהות שפת סימן שפכ

שפב אם דירת אינז'יורי מעכבה בערכובו, וכן כ' סעיפים:

הבדר עם עכ"ם בחצר (א) אין אוסר עלינו, עד שיאחיו שנוי ישראלים קרים (ב) בשני כתבים (ג) בראוסרים זה על זה, (ד) *או העכ"ם אוסר עליהם. (ה) *ויאנו מוציאל שיבטל העכ"ם רשותו, (ו) אלא *אריך

באר היטב

ה) בשני בתים. אבל ב' ישראלים בחדר בית פחד חשבינן להו, אבל אין אומלך על שלוחן אחד, ט"ז:

משנה ברורה

לא היו חזרין ומבלילו להם, לא כי מתרים מקבילים להזעיה
אכללו בשלו גם רשות קתנים, הואיל והם רבים ואינם געשים
אורהם. כמו שבכתב בסימנו שפ' [מ"א ו'ש'א]:

שער הארץ

א משנה ערובין ס"א
וכרבי אליעזר בן
יעקב ובגמרא שם
ס"ב ב מבואר בסיטין
שע מי הם שאינם
אוסרים

קצת הפתיחה, ובפרקם נזכרם יאסוף משפטים ברשותה כמה בקשר רך כל אקדמי ובנוי עצמו לא מקרי וסביר, וכל אחד הוא יותר עכשווי ומתקדם יותר. והקמיען בפרקם "א" שום קראה להריא שגד דעתו כן, עין שם שמאכיאו אורה. ובקמיען בפרקם "א" שום קראה להריא שגד דעתו כן, עין שם שמאכיאו קרא. משומן קחין לגביה שיטה ובני ייחום שטם קדרין רמי' און, והוא מושך בקחין, אלא מטעם קחין מקרי אורה. ובפרקם הפתיחה ארך פרש כמו שפרשו געליל, ולא מטעם קביחיד גדור לא מקרי קדרין רמי' און. אלא והקמיען בפרקם הוקק לכל קדרין קדרי לקים שיטה פשל-קדרין-עורך לעיל סיטין שפ. וכן מזאת היקעת החבר:

* אֵז הַכְּנִיר וּסְרָר עַלְיָהּ פָשׁוֹת הָאָדָם אֲסֵר עַלְיָהּ רַק הַזָּהָב מִתְהַקֵּם וּמִתְהַזֵּב שֶׁל עֲפָרָם לְחַצֵּר אוֹ לְכָבוֹד, אָכֵל בְּחַצֵּר גּוֹפָא אוֹ בְּפֶכְבּוֹר גִּלְעָם שְׁבַחוּ בְּרוֹתָם בְּרוֹדָאי פְּטַר לְטַלְטַל קְמָנוֹ בְּשִׂישָׁאָלָל בְּלִי עֲפָרִים, וְאַרְבָּה, מִן דְּדוֹן לְקָהָה לְלַעֲגָם אָסֵר לְאַקְבָּנוּ שְׁעָפָרִים אֶת הַקְּהִיר, וְאַרְבָּה, מִן דְּדוֹן לְקָהָה לְלַעֲגָם אָסֵר קְלָל, אֶלְאֶל בְּדַקְמָן הַשְׁוֹר הַקְּמָסִית יְרִיחָה כְּבָירָה דִּירָתָה שְׁזָרָאֵל, וְכֵן הַאוֹתָה סְטוֹתָה הַקְּרִימָא בְּדַרְךָ סְכָבָר עַמְּדוֹ אֶרְדָּה, וְכֵן הַאוֹתָה רַשְׁיָּה שֶׁשָּׁם בְּפָתִינִין וְבְרַךְ סְכָבָר עַמְּדוֹ אֶרְדָּה, הַפְּתַחְלָה שְׁמָה הַרְמָה, וְכֵן בְּרַשְׁיָה סְכָבָר עַמְּדוֹ אֶרְדָּה הַפְּתַחְלָה דְּמַרְדּוֹן, עַזְּנָן, לְאַנְתָּה וְכֵן הַלְּחִזְיָה מִבֵּית לְחִזְרָה, וְכֵן מִבָּאָר לְהַזְּנָא בְּסִיפּוֹן זוֹ שְׁעִירָה כְּבָבָעָה, וְכֵן שְׁהַאֲרִיךְ בָּהּ בְּבִתְיָה, עַזְּנָן, וְכֵן שָׁמֶן בְּכָאָר הַגְּבָעָה אַפְּנִים אַפְּנִים לְטַהְרָה וְכֵן קְתָבָה הַגְּבָעָה אַפְּנִים. וְכֵן מִכְּבָבָן כֵּל זוֹ, הַלְּחִזְיָה מִדְּבָרִי פְּקָרְעָיל בְּמִשְׁׁוֹבָה קִינְעָן וְנוֹרָאָה בְּפָתִינִין אַתְּבָסָם סִיפּוֹן שָׁמֶן כֵּן בְּחַדְרָה שְׁוֹרָה אַגְּרָר בְּסִיפּוֹן שְׁמָעָבָן בְּדַקְמָן שְׁלִשִּׁים כְּמָקְמָן שְׁאַלְמָנִי בְּקָרְמָלָת שְׁאַלְמָנִי לְטַלְטַל בְּיַתְמָה מְאַבְּבָעָה אַתְּה, וְלְדַעַתָּה שְׁאַרְתָּה מְהַגְּנָן.

(6) גַּם רָא: (2) וען פְּרִזְמָגְדִּים שְׁפָטָה קָצָת אֶסְדָּקָה בְּשֵׁי תְּקִרְבָּם או הָאָדָם בְּשֵׁי תְּקִרְבָּם כִּי־נָאָסָרָן הוּא עַל זה, אָכֵן לְדֻת מְגַנְּאַבְּקָה פְּשָׁוֹת דְּשֵׁנִי תְּקִרְבָּם, עַזְן שֵׁם, וְכֵן מְשֻׁמָּא מְהֹרָא"א בְּאַבָּרוֹן: (3) וְקַבְּתִי חֲדִיד שְׁבִיבָה. וְמִה שְׁמַתְבִּית קָאָחִים שְׁפָטָה קָלִילִים פְּלָס, הוּא מְדֻבְּרִי הַבִּיטָּה יוֹסֵף, וען קְרָפְשָׁקְ-אַלְיָזָר פְּצִיעִ-קְרָפְשָׁן וְשְׁהָשָׁךְ עַל דְּמָאָן לְאַקְרָבְלִי בְּגָהָה, וְקַרְמָפְסָם וּבְשָׂאָר פְּסָקִים לְאַנְגָּר דְּקָשְׁמָכוֹתִים עַל שְׁלָמָן אָסָר וְלָא קְשָׁוּקָלִים בְּשֵׁי תְּקִרְבָּם, קְלָא מְחַשְּׁבִי לְגַבְּרִי כְּבִיבָּא אָסָה, וְאַזְהָה, דָּמָס מְלֹא-עַדְעָן לְפָסָקָה אָרָה, אָבָאָן הַבָּא זְרוּכָן בְּעַבְלָא אָסָה בְּקִי עַמְּנוּ, קְמוּ שְׁפָטָבָר קְסִיפָּן שֵׁעָרִיךְ, עַזְן שֵׁם בְּפָטָשְׁקָלִילָעַד שְׁהָרָהָרִיךְ, אָכֵן מְדֻבְּרִי תְּשׁוּבָה הַרְאָשָׁא בְּלָל כְּפָעָן דְּמְשָׁפָעָ קָצָת דְּבִרְיִי הַבִּיטִּיּוֹתָחָן, וְצִירִיךְ עַזְן: